

Mødet den 9. Maj 1912.

(For lukkede Døre).

Fraværende: Harald Jensen, N. Joh. Laursen og Møller.

1. (J. Nr. 119—1912). Indstilling fra Udvalget for Belysningsvæsenet om efter afholdt Licitation at overdrage forskellige **Byggearbejder ved Udvidelsen af Elektricitetsværket** saaledes:

Murer og Stenhuggerarbejdet: Rasmussen & Buhl for 27805 Kr. Tømrerarbejdet: A. P. Skorstensaard for 3790 Kr. Snedkerarbejdet: N. C. Christensen for 2138 Kr. Malerarbejdet: Frederiksen & Thykjær for 870 Kr. Blikkenslagerarbejdet: Rasmus Hinge for 2600 Kr. Glarmesterarbejdet: S. L. Aarslev for 250 Kr.

Formanden forelagde Indstillingen.

Clemensen fandt det urigtigt at overdrage Snedkerarbejdet til en Tømrer, saaledes som foreslaaet i Indstillingen. Vel var Snedkerarbejde og Tømrerarbejde ved Bygninger beslægtet, men Tale- ren troede dog nok, at Snedkerarbejdet blev bedre udført af en Snedker end af en Tømrer. Da Forskellen mellem det laveste og det næstlaveste Bud, som var indgivet af Snedkermester M. Christensen, kun var knap 150 Kr., skulde han derfor foreslaa, at næstlaveste Tilbud blev antaget.

S a m u e l s e n troede ikke, at Udvalget havde noget imod at følge Hr. Clemensens Forslag. Det maatte dog bemærkes, at Direktøren efter Konference med Tømrermester Christensen havde erklæret, at der intet var til Hinder for, at denne fik Arbejdet.

M o u s t e n syntes, man skulde antage det laveste Tilbud. Enten Tømreren eller Snedkeren fik Arbejdet, blev dette vel udført paa Savværket.

J. C. P e t e r s e n hævdede, at Forholdet vilde have været et ganske andet, hvis Tømreren havde givet samlet Tilbud paa Snedker- og Tømrerarbejdet, og at det vilde være urigtigt at give en Tømrer Snedkerarbejdet, naar dette var udbudt for sig. Vel blev de enkelte Dele lavet paa Hølværket, men det var dog Mesteren, der skulde foretage Samlingen og Opstillingen.

S i m o n s e n forekom det, at Spørgsmaalet nærmest drejede sig om, hvorvidt Byraadet skulde blande sig ind i Konkurrencen mellem Tømreerne og Snedkerne. Der var ingen Tvivl om, at en Tømrer efter Næringsloven havde Ret til at udføre dette Arbejde, og da det kunde ventes, at Prisforskellen i Fremtiden vilde blive større, hvis Byraadet nu fastslog, at en Tømrer ikke maatte faa Bygningssnedkerarbejde, vilde Taleren finde det betænkeligt ikke at antage det laveste Tilbud, uagtet det var fra en Tømrer.

C h r i s t e n s e n havde intet imod, at det næstlaveste Tilbud blev antaget, da Prisforskellen ikke var større, og naar man mente, at Arbejdet blev bedre udført af en Snedker end af en Tømrer. Havde Prisforskellen været større, vilde Taleren have holdt paa, at det laveste Tilbud blev modtaget, enten det var fra en Tømrer eller en Snedker.

Magnus Nielsen syntes ikke, at Byraadet skulde bidrage til, at de forskellige Fag gik hinanden i Næringen, naar Prisforskellen ikke var større end i dette Tilfælde, og henstillede derfor at antage næstlaveste Tilbud. Det var beklageligt, at Fagene saaledes kunde paatage sig andre Fags Arbejde, selv om Næringsloven maaske gav Adgang dertil.

Formanden bemærkede, at det, at en Tømrer gav Tilbud paa Snedkerarbejde i og for sig intet havde med Næringsloven at gøre, da enhver havde Ret til at byde som Entreprenør. Hvis Tømreren derimod selv udførte Snedkerarbejde, kunde han komme i Strid med Næringsloven.

Indstillingen vedtoges, dog saaledes at Snedkerarbejdet overdroges Snedkermester M. Christensen for 2285 Kr.

2. (J. Nr. 123—1912). Indstilling fra Skoleraadet for »Aarhus Handelsskole« om at bortgive Kommunens Fripladser ved Skolen for Sommerhalvaaret 1912 saaledes:

Christine Christensen 1 Friplads i II. Klasse.

Valborg Gundersen 1/2 — i II. —

Hedevig Petersen 1/2 — i II. —

Jens Petersen 1/2 — i I. —

Sigrid Wachter 1/2 — i II. —

Indstillingen vedtoges.

3. (J. Nr. 120—1912). Indstilling fra Skoleudvalget om at bortgive 2 Fripladser i Marselisborg højere Almenskole til Henry Sørensen og Louis H. J. Printz.

Indstillingen vedtoges.

4. (J. Nr. 125—1912). Indstilling fra Brolægningsudvalget angaaende en fra Sagfører Eeg modtaget Stævning vedrørende Entreprisen af Dykledningen ved Saltens Bæk.

Magnus Nielsen meddelte, at Brolægningsudvalget havde modtaget Stævning fra Sagfører Eeg i Anledning af Entreprisen af Dykledningen ved Saltenbæk, og at Udvalget havde ladet Sagfører Winge møde i Retten paa Kommunens Vegne. Da Hovedspørgsmaalet var, om der havde fundet en Aflevering af Arbejdet Sted eller ej, skulde Udvalget indstille, at man lod Sagen afgøre ad Rettens Vej.

Simonsen skulde ikke udtale sig om selve Sagen, men ønskede at vide, om Sagfører Winge, som Udvalget havde antaget, var udenbys boende eller kun Landligger. Byraadet havde jo nemlig erklæret Krig mod Skattesnyderne, og der var sikkert fuldt skatteydende Sagførere nok, som Kommunen kunde være tjent med at benytte.

Magnus Nielsen kunde fuldt ud slutte sig til Hr. Simonsens Anskuelse, men troede iøvrigt, at Winge kun var Landligger. Winge havde været Brolægningsudvalgets Sagfører, før Taleren blev dets Formand.

Simonsen mente, at naar Byraadet paa lagde Funktionærerne Boligtvang, burde det ikke benytte Sagførere, der boede udenbys. Kragh Møller, som sædvanlig blev benyttet af Byraadet selv, boede vist ikke i Byen.

Formanden fandt det naturligt at tage noget Hensyn til de indenbys boende, men mente dog ikke, man i denne Forbindelse helt kunde drage Sammenligning med Kommunens Funktionærer.

Mikael Johansen fandt, at man undertiden gav Benævnelsen Skattesnyder en vel stor Udstrækning. Fordi en Mand boede udenfor Erhvervskommunen, var han saaledes ikke Skatte-

snyder. Forøvrigt var Sagfører Winge kun Landligger.

Indstillingen vedtoges.

5. (J. Nr. 126—1912). Indstilling fra Slagtehusudvalget om efter afholdt Licitation at overdrage **Smede- og Jernstøberarbejdet til det ny Eksportslagteri** til M. Johansen & Nielsen Holst for 11980 Kr.

Indstillingen vedtoges.

6. (J. Nr. 127—1912). Indstilling fra Slagtehusudvalget om efter afholdt Licitation at overdrage Leveringen af 8 **Jerntransportvogne til det offentlige Slagtehus** til Vognfabrikant Jens Pedersen for 1594 Kr.

Formanden forelagde Indstillingen.

Christensen spurgte, om der ikke kunde bruges Jernhjul i Stedet for de dyre Gummihjul, og henstillede, at Vognstængerne fik en Krumning nedad i Stedet for at gaa lige ud.

Simonsen oplyste, at Udvalget havde haft forskellige Tegninger af Vogne at vælge imellem, og at den indstillede Type var konstrueret efter Inspektørens Anvisning. Det var saaledes ingen Tilfældighed, at Vognstængerne var lige. Gummihjul var vel noget dyrere end Jernhjul, men da der var Basaltgulve i Slagtehallen, og Vognene ofte blev temmelig tungt belæssede, havde Udvalget fundet det rigtigst at vælge dem, for at Vognene ikke gennem Aarene skulde tilføje Gulvbelægningen Skade.

Christensen troede dog, at de, der skulde benytte Vognene, helst vilde have krumme Haandtag.

Niels Jensen bemærkede, at de Folk, der skulde benytte Vognene, var blevet spurgt, men intet havde haft at indvende mod de lige Vognstænger. Da Vognene blev brugt som Trillebøre,

havde det ej heller nogen Betydning, om Stængerne var lige eller krumme.

J a k o b J e n s e n henstillede at vælge Træhjul, som baade var billige og holdbare.

S i m o n s e n skulde ikke udtale sig om, hvorvidt Træhjul var heldige paa stærkt vædede Gulve. Gummihjul blev mest anvendt.

M a g n u s N i e l s e n mente, at man kunde have valgt en billigere Gulvbelægning, naar der skulde benyttes Gummihjul. Han henstillede til Udvalget at se lidt nærmere paa Sagen, da det kunde blive en meget kostbar Historie, hvis der skulde blive ret meget Slidtage enten paa Gulvet eller paa Vognene.

S i m o n s e n hævdede, at Basaltgulve var enestaaende stærke og desuden ikke blev glatte, hvad der var af meget stor Betydning. Maaske kunde man nøjes med Jernhjul, men Udvalget havde ment det heldigst at vælge Gummihjul for ikke at udsætte Gulvet for en Overlast, som kunde undgaas, idet man jo havde Erfaring for, at der ikke altid paa Slagtehuse blev udvist den allerstørste Forsigtighed. I den gamle Slagtehal havde Gummihjul vist sig praktiske og holdbare gennem adskillige Aar. Selv stærke Gulve kunde knuses ved Tryk og Slag. Taleren tvivlede om, at Træhjul kunde holde.

M a g n u s N i e l s e n fandt Træhjul uheldige navnlig i sanitær Henseende, da der kunde samles Snavs i Sammenføjningerne. Naar man ikke havde Erfaring for, at Basaltgulve kunde holde, var det naturligt at vælge Gummihjul, saa Taleren kunde nu anbefale Indstillingen. Havde man i sin Tid vidst det, der nu forelaa, vilde det have været rigtigst at vælge en billigere Gulvbelægning.

M o u s t e n var bange for, at Gummihjul blev for dyre at vedligeholde, og mente, at Træhjul blev anset for meget gode. Han skulde dog ikke stille noget Forslag, da Udvalget mente at have Erfaring for, at Gummihjul var holdbare.

S i m o n s e n gjorde gældende, at kun Basalt- og Granitgulve var holdbare i Slagtehus. Granitgulve var altfor dyre, og Basaltgulve blev almindelig anvendt. Maaske kunde Basaltgulvene modstaa Jernhjul, man vidste det blot ikke, da der blev anvendt Gummihjul alle Vegne. Prisforskellen var ikke saa stor, at man af Hensyn til den burde udsætte sig for at beskadige Gulvene.

J a k o b J e n s e n havde Erfaring for, at Træhjul var gode paa alle Slags Gulve og kunde bære en meget stor Vægt. Naar Udvalget imidlertid absolut vilde have Gummihjul, skulde Taleren ikke modsætte sig det.

S i m o n s e n oplyste, at Prisforskellen paa Gummihjul og Jernhjul kun var ca. 300 Kr. paa hele Leverancen.

N i e l s J e n s e n hævdede, at de Gummihjul, der hidtil var blevet benyttet i Slagtehallen, havde vist sig meget holdbare.

Indstillingen vedtoges.

7. (J. Nr. 128—1912). Forespørgsel fra Udvalget for Bygninger og Inventar, om Byraadet finder Anledning til at foretage en Revision af **Betingelserne for Brændselsleverancen** til Kommunen for Aaret $\frac{1}{7}$ 1912— $\frac{30}{6}$ 1913.

F o r m a n d e n troede ikke, der var Grund til at forandre noget ved de særlige Betingelser; vel var Tiden noget ubestemt i Punkt 4, men den paagældende Bestemmelse kunde maaske af praktiske Hensyn ikke forandres. Det afgørende var Bestemmelsen i Post 11 om, at Kommunens almindelige

Betingelser skulde være gældende for Brændselsleverancerne, og maaske vilde det være heldigt at nedsætte et Udvalg til at udarbejde særlige Betingelser for disse Leverancer. For de nu forestaaende Leverancers Vedkommende var der dog næppe andet at gøre end at udbyde paa de gamle Betingelser.

J a k o b J e n s e n bemærkede, at det var en Fejl, at der kun kunde gives Iilbud paa nogle faa Kulsorter, og at hver Tønde Kul skulde veje 290 Ø , idet det var de aller daarligste Kul, der vejede saa meget, medens bedre Kul kun vejede 250—255 Ø . Det var uheldigt saaledes at monopolisere enkelte Kulsorter, som desuden kun enkelte Firmaer i Landet førte, da man derved udelukkede al Konkurrence. Noget lignende var for øvrigt Tilfælde med Gaskullene, idet der kun forlangtes 2—3—4 Sorter, skønt der jo intet var i Vejen for at udbrænde Gas af andre Kulsorter. Der kunde saaledes være al Grund til at foretage en grundig Revision af Betingelserne, men Taleren skulde henstille, at Byraadet nu, efter den Erfaring det havde gjort i denne Vinter, gik over til selv at importere Kul, saaledes at Mellemandlerne blev undgaaet. Byens direkte Indkøb af Kul kunde udmærket godt ledes af et af de Kontorer, der havde med Kul at gøre, uden nogen som helst Forøgelse af Kontorholdet. Antagelig var de vedkommende Funktionærer saa merkantilt uddannede, at de kunde finde de rette Forbindelser i England, og Kommunen kunde uden Tvivl købe Kul der lige saa billigt som Kulgrossererne. Tidspunktet til at gaa over til direkte Kulindkøb var nu inde saa meget mere som der jo snart vilde blive indrettet mekaniske Losseapparater ved Gasværket. Taleren skulde da henstille, at man

enten i dette eller næste Møde i Stedet for at revidere Betingelserne tog Beslutning om at overdrage Belysningsudvalget at forsyne Kommunens samtlige Institutioner med Kul.

Mikael Johansen vilde ikke være med til at realisere Forslaget om direkte Kulimport paa det nuværende Tidspunkt og vilde i det hele taget ikke være med til at indføre kommunal Drift, uden at det var højst nødvendigt; det kunde ikke nytte saaledes at gribe ind i Skatteydernes Erhverv. Forøvrigt forelaa dette Spørgsmaal jo slet ikke, idet der kun var Tale om en eventuel Revision af Betingelserne for Brændselsleverancerne. Det var sikkert uheldigt, at Betingelserne var ens for Arbejder og Leverancer, saa det vilde nok være rigtigt at nedsætte et Udvalg til at overveje, om de ikke skulde deles i to.

Samuel sen kunde fuldt ud give Hr. Jakob Jensen Ret i, at enkelte Kulsorter og dermed ogsaa enkelte Firmaer blev monopoliserede. Belysningsvæsenet havde forsøgt forskellige Kulsorter, men var altid endt med at anse Wearmouthkul og Londonderry for de bedste, og saa blev der kun 2 Firmaer, nemlig Kulkompagniet og Hans Broge, der kunde overtage Leverancen. Selvfølgelig var det ogsaa heldigt, at Folkene kendte Kulsorterne og vidste, hvilken Behandling de skulde have, men skulde man gaa over til at benytte andre Sorter, kom man vel nok over den Vanskelighed. Taleren var fuldstændig enig med Hr. Jakob Jensen i, at Tiden nu var kommet til, at Kommunen kunde blive sin egen Leverandør, og Byraadet havde vel ej heller glemt, hvorledes det nylig var blevet behandlet af Kommunens Hovedleverandør. Det burde derfor overlades enten til et særligt Udvalg eller til Belysningsudvalget at

komme med Forslag til Ordningen af selvstændig Import.

J. C. P e t e r s e n troede det ogsaa rigtigt at dele Betingelserne, men mente, at man ikke godt kunde vente med den nuforetaaende Licitation, til Delingen var foretaget. Man havde saaledes et Aars Tid til at overveje, om man skulde gaa over til selv at importere Kul, og dette var saa meget mere heldigt, som det var nødvendigt at gennemtænke denne Tanke grundigt, inden man skred til at realisere den. Det var ikke nok blot at købe Kullene, der skulde ogsaa stor Oplagsplads til, da mange af Kommunens Institutioner kun havde Plads til et rent Minimum af Kul; endvidere skulde der Personale og Køretøjer til. Spørgsmaalet var i det hele meget omfattende, saa Taleren skulde henstille, at Formanden foretog de smaa Forandringer i Betingelserne, som han fandt nødvendige, og at man saa i Aar købte Brændsel paa sædvanlig Maade, men samtidig nedsatte et Udvalg til at dele Betingelserne og til i Aarets Løb at overveje, om der skulde ske nogen Forandring.

S i m o n s e n fandt det meget betimeligt, at Spørgsmaalet om direkte Import af Kul var blevet rejst i Forbindelse med den foreliggende Sag, idet der ingen Mening vilde være i at nedsætte et Udvalg til at revidere Betingelserne, hvis man alligevel gik over til selv at importere Kul. Taleren kunde derfor anbefale, at Importspørgsmaalet blev overdraget til Belysningsudvalget. Paa Belysningsvæsenets Grund var der sikkert Oplagsplads nok, og en øjeblikkelig Licitation var næppe nødvendig, da Kommunen lige havde indkøbt en Ladning Kul. Kommunen kunde ikke een Gang til udsætte sig for en Situation, som den man

nylig havde været i, og de Folk, det vilde komme til at gaa ud over, kunde taale det, medens den selvstændige Import vilde blive til Gavn for den hele Befolkning. Efter det, der var passeret, vilde det være uforsvarligt at lade Kommunens Brændselsforsyning gaa i den gamle Skure.

Jakob Jensen havde glædet sig over at høre Hr. Mikael Johansen sige, at han ikke paa det nuværende Tidspunkt vilde være med til at lade Kommunen selv importere Kul, da det af denne Udtalelse syntes at fremgaa, at Hr. Johansen dog godt vilde være med til at realisere Tanken om end ikke lige for Tiden. Naar Hr. Johansen videre i denne Forbindelse havde omtalt Hensynet til Skatteyderne, maatte Taleren bemærke, at de fleste af Kulimportørerne vist boede udenfor Byen. Selv om man imidlertid skulde komme til at tage en Gevinst fra disse enkelte Skatteydere, saa vilde man ved selv at importere Kul gavne de mange mindre Skatteydere. I et Aar hvor Kulgrossererne havde taget lovlig haardt ved, var det særdeles naturligt, at Byraadet tog Tanken op om at blive sin egen Leverandør. Lige til det sidste havde Kulgrossererne taget haardt ved, ja et Par Dage før Kommunens egen Damper kom ind, maatte Kommunen betale 2 Kr. 08 Øre pr. hl, medens dens egen Ladning antagelig kun kom til at staa i 1 Kr. 62 Øre pr. hl, uagtet den var indkøbt under de mest uheldige Forhold. Det var meget rigtig, at de fleste Institutioner ikke kunde tage mod ret store Kvantum Kul, men de var stadige Forbrugere, saa det vilde være let at beregne, naar man skulde tage Skib hjem. Meget lange Overvejelser af dette Spørgsmaal var ganske unødvendige, da de foreliggende Fakta gjorde det hensigtsmæssige i

Tanken indlysende. I hvert Fald vilde Taleren bestemt fraraade, at man skred til Licitation i denne eller næste Maaned. Skulde man atter have Licitation over Kul, burde man vente, til Priserne blev nogenlunde normale. Taleren henstillede til Formanden at lade afstemme over at henvise Sagen til Belysningsudvalget, saaledes at dette enten skulde fremkomme med Forslag om ny Licitationsbetingelser eller om direkte Import. Skulde man vedtage det sidste, troede Taleren det heldigst, at Importen skete gennem Belysningsvæsenet.

Niels Jensen pegede paa, at det vilde være let at forsyne de forskellige Institutioner med Kul fra Belysningsvæsenet, da dette i Forvejen havde Køretøjer. Han anbefalede at udsætte Licitationen foreløbig og fremme Hr. Jakob Jensens Forslag.

Mikael Johansen forstod godt, at Flertallet vilde benytte Lejligheden til at indføre kommunal Drift paa dette Omraade, de Herrer havde det jo paa deres Program. Taleren vilde dog meget beklage, om Ordningen skulde blive gennemført, da han troede, det vilde blive til stor Skade for Byen. Kommunen kunde næppe købe saa billigt som Kulgrossererne, og de Funktionærer, der fik med Indkøbet at gøre, kunde sikkert ikke, selv om de var merkantilt uddannede, følge Kulmarkedet saa nøje som nødvendigt var. Skulde man imidlertid gaa over til selvstændig Import, hvad Flertallet naturligvis var Herre over, vilde det være rigtigst at nedsætte et særligt Udvalg for Sagen. Selv om Kommunen blev sin egen Leverandør, var man dog ikke sikret mod Kalamiteter som den, man nylig havde faaet at føle, da man jo lige saa lidt som Grossererne var

Herre over Naturbegivenheder, Strejker o. l. Naturligvis var det kedeligt med de mange Skattely omkring Byen, men Taleren vidste dog ikke, om det var rigtigt, at de fleste Kulimportører boede disse Steder.

J. C. P e t e r s e n bemærkede, at det ikke var ligegyldigt, om Brændselslicitationen blev foretaget om 14 Dage eller 2 Maaneder, da Leverandørernes Forpligtelser udløb til 1. Juli. Det var vedblivende Talerens Mening, at Spørgsmaalet om selv at importere Kul trængte til nøje Overvejelse. Havde man overvejet Sagen nøjere, da man for en Tid siden købte en Ladning Kul, var Købet næppe blevet til noget, for de Kul var alt for dyre. Den Start havde været saa uheldig, som den kunde være, saa man burde have lært, at man ikke skulde forhaste sig een Gang til. Naar man nu nedsatte et Udvalg, kunde Tanken jo tages op, naar man ønskede det.

S a m u e l s e n udtalte, at selv om Leveringstiden udløb til 1. Juli, var der intet i Vejen for at faa Kul, da der var nok, som vilde sælge. Den nuværende Tid var den mest uheldige for en Licitation. Forøvrigt havde Belysningsvæsenet rigelig Forsyning i Øjeblikket. Selvfølgelig kunde Kommunen købe Kul lige saa billigt som Kulgrossererne.

J a k o b J e n s e n hævdede, at Licitation nu var ganske unødvendig, da Kommunen havde Kul nok paa Lager, som ikke var dyrere end dem, man kunde faa hos Grossererne. Den Ladning, Kommunen havde købt, var absolut ikke for dyr, hverken da Købet blev sluttet eller den Dag i Dag, saa fra den Handel havde man ingen bitre Erfaringer, hvad man derimod havde fra, at et enkelt Udvalg købte Kul hos Grossererne et

Par Dage før Damperen kom, uagtet det var adviseret om dennes Ankomst.

M i k a e l J o h a n s e n gjorde gældende, at Vandværksudvalget havde købt Kul, fordi det ikke turde vente. Taleren selv havde ikke været stærkt stemt for Købet, som Udvalgets Flertal imidlertid havde anset for nødvendigt.

J. C. P e t e r s e n skulde gerne indrømme, at det ikke hastede med Indkøb af Kul; derimod kunde man næppe vente med at købe Træ og Tørv.

J a k o b J e n s e n bemærkede, at der var almindelig Tilfredshed med den indkøbte Ladning Kuls Kvalitet. Skolebetjentene havde saaledes meddelt Taleren, at de aldrig havde haft saa gode Kul nogen Sinde. Kullenes Kvalitet havde meget at betyde, og i den Henseende var Kommunen heller ikke altid blevet saa pænt behandlet af Grossererne. Lige til det sidste, ja endog efter at Strejken var forbi, havde Grossererne tages 2 Kr. 08 Øre pr. hl. En saadan Adfærd kunde kun betegnes som en Blokning af Kommunen, og Taleren betænkte sig ikke paa at sige, at vedkommende havde benyttet Lejligheden i skammelig Grad til at vinde sig Fordel.

C h r i s t e n s e n bekræftede, at Flertallet i Vandværksudvalget havde stemt for at købe Kul, fordi det ikke turde vente længere. Taleren henstillede, at Udvalget for Bygninger og Inventar fik Bemyndigelse til at udbyde Leverancen af Tørv og Træ.

Det vedtoges at udbyde i Licitation efter de foreliggende Betingelser Tørv, Brænde og Cinders. Derhos vedtoges det at henvise Spørgsmaalet om, hvorvidt Kommunen skal importere Kul til eget Brug, til Overvejelse i Belysningsudvalget.

8. (J. Nr. 129—1912). Indstilling fra Udvalget for Belysningsvæsenet om efter afholdt Licitation at overdrage en Leverance af **støbte Rør, specificeret Fittings og Vandsamler** til Edwards & Rasmussen, København, til et samlet Beløb af 11241 Kr. 89 Øre og Leverancen af Belysningsvæsenets daglige Forbrug af støbte **Fittings** i Tiden indtil 31. Marts 1913 til Brødrene Jørgensen, Aarhus, for 19 Kr. pr. 100 kg.
- Indstillingen vedtoges.
9. Det vedtoges, at **Hr. Lehmann** udnævnes til **Medlem af Budgetudvalget, Udvalget for Bygninger og Inventar, Kirkegaardsbestyrelsen, Lønningssudvalget og Udvalget for Feriebørns Beklædning** i Stedet for Hr. Marinus Petersen. Til Medlem af **Bestyrelsen for Sporvejsselskabet** valgtes Hr. Harald Jensen.
10. (J. Nr. 81—1912). Det vedtoges at ændre den den 25. April under Nr. 81—1912 tagne Beslutning derhen, at Tilførsel af Gas og Elektricitet til Købmand Rørbeck ikke standses, og at det overlades til Belysningsudvalget, hvorvidt privat Søgmaal vil være at anlægge.

